

Önce Başarısız Olmayı Öğretmeliyiz

Silikon Vadisi'nin resmi olmayan bir sloganı vardır: "Başarısız ol." Örneğin Facebook'un ofisinde üzerinde "Çabuk Başarısız Ol" yazan posterler bulunur. Çalışanlar daha "sık" başarısız olmaları için adeta teşvik edilir. Hatta "FailCon" isminde dünya çapında düzenlenen bir konferans bile vardır. Peki ama neden? Onca parlak fikrin ve zekanın bir arada bulunduğu bir ortamda başarısızlık, başarıya giden yolda bir adım olarak görülürken, bizler genelde başarısız olarak anılmaktan rahatsızlık duyabilmekteyiz özel ve çalışma hayatımızda. Üstelik kendimizin başarısız olmaya tahammülümüz olmadığı gibi, başarısız olma korkusunu bizden sonra gelen nesillere de itina ile aktarmaktayız.

Oysa ki bu başarısızlıktan kaçınma tutumu çocuklarımızın kendileri hakkında bir içgörüyeye sahip olmalarını engellerken öte yandan başkalarına karşı empati geliştirmelerini de önlebilmektedir.

Çocukları koruma içgüdüğü ile başarısız olmalarını engellemeye çalışmak kabul edilebilir bir fikir olsa da, helikopter aile olarak tanımlanan yani çocuklarının etrafında pervane olan ailelerin bu koruma görevinde çok ileriye gittiği de kabul edilmelidir. Bu iyi niyetli anne-babalar ayakkabı bağcığı bağlamaktan, ev ödevi yapmaya kadar uzanan zor ya da sinir bozucu olabilecek işleri genellikle çocuklarının yerine üstlenmektedir.

Günümüzde pek çok takım sporunda rekabet olabildiğince arka planda bırakılmakta ve bunun yerine sporculara yarıştıkları için değil katıldıkları için madalyalar verilmektedir. Oysa biz öylesine yapay ölçümler oluşturuyoruz ki çocuklar evde oynadıkları basit oyunlarda bile kaybetmekten korkuyor. Bir bakıma onları duygusal olarak pamuklara sarıyoruz.

Ve sonuç olarak, çocuklar kişisel gelişimleri için gerekli olan fırsatları kaçırıyorlar. Çocukların ne düşündüklerini açıkça söyleyebilmeleri, sağlıklı riskler almaları ve hedeflerinin peşinde koşmaları gibi önemli hayat dersleri, başarısızlıktan kaçınma eğilimi ile yok olmaktadır. Çocuklar aynı zamanda kendilerini affedebilme yetisini kaybetmekte ve diğerlerine karşı bağışlayıcılıklarını, duyarlılıklarını ve sempatilerini göstermekte zorlanmaktadır. Örneğin, ödevlerini kendisinin yerine yapan ebeveynlere sahip bir çocuk ödevini yapamayan bir sınıf arkadaşını rahatlıkla yargılayabilmektedir. Pamuklara sarmalanan çocuklar şüphesiz ki büyüdükçe evsiz, işsiz ve ruh sağlığı yerinde olmayan insanlarla karşılaşacaklardır. Yanıltıcı bir varsayım olarak herkesin etrafında kendilerinde olduğu gibi kurtarıcı bir takımın olduğu düşüncesi ile gelişen beyinler için, başarısız olarak tabir edilen kişileri ve bunun altındaki nedenleri anlamak kolay olmayacaktır. Irk ve cinsiyet ayrımcılığı yapmak toplumda genelde hoş görülmesine de, şartlar gereği başarısız olmuş birini suçlamak kültürel olarak hala uygun görülmektedir günümüzde. Çocuklarımızın –onlar hala beta evresindeyken, zorlukların üstesinden gelmek için gereken güce sahiplerken– başarısız olmalarına izin verelim. Bir matematik problemi ile uğraşmalarına ve çözememelerine izin verelim. Yardımcı oyuncu olmalarının daha olası olduğunu bilsek bile başrol için seçmelere girmelerine izin verelim. Öz-bakım güçlerini ve empatilerini artıracak hatalar yapmalarına izin verelim.

Hepimiz daha sık başarısız olursak daha merhametli bir toplum oluşturabiliriz.

